

Sygn. akt II AKa 197/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Kalbarczyk (spr.)

Sędziowie: SA Izabela Szumniak

SA Adam Wrzosek

Protokolant: Adriana Hyjek

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2022 roku

sprawy oskarżonego J. W., syna W. i C., urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 157 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 17 lutego 2021 roku sygn. akt V K 6/20

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. P. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym ;*
- 3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 197/21</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 17 lutego 2021 roku, sygn. akt V K 6/20, wydany w sprawie J. W..**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

#

#

co do kary

co do środka karnego lub innego
rozstrzygnięcia albo ustalenia

co do winy

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.

3. STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEK
ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i
wniosków

Lp.

Zarzut

I.

- Punkt 1a błąd w ustaleniach faktycznych
- punkt 2a – obraza art. 7 k.p.k.
- punkt 2b – obraza art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.
- punkt 2c – obraza art. 5 § 2 k.p.k.
- punkt 2d – obraza art. 410 k.p.k.

zasadny
częściowo zasadne
niezasadne

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

1. Wbrew twierdzeniom obrońcy sąd pierwszej instancji rozstrzygał w oparciu o kompletny materiał dowodowy, zgromadzone dowody ocenił z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie w ten sposób dokonanej oceny ustalił prawidłowo stan faktyczny. Argumentacja sądu zasługuje na aprobatę, tym bardziej, że skarżący nie sformułował takich zarzutów, które mogłyby ją skutecznie zakwestionować. Wnioskowanie sądu na podstawie przeprowadzonych dowodów nie nosi cech dowolności i uwzględnia

treść art. 5 § 2 k.p.k. Oskarżonemu nie przypisano czynu zarzucanego aktem oskarżenia (art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.), gdyż nie pozwalały na to zebrane dowody. Bezwątpliwie udowodniono natomiast popełnienie czynu z art. 157 § 2 k.k.

2. Nie jest zasadny zarzut obrazy art. 7 k.p.k. polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony J. W. przyznał się do stosowania przemocy wobec pokrzywdzonego, poza zachowaniem prewencyjnym (szarpnięcie pokrzywdzonego) oraz zarzut uznania zeznań pokrzywdzonego z dnia 13 listopada 2019 roku za konsekwentne i spójne w zakresie, w jakim obciążał oskarżonego co do stosowania przemocy polegającej na uderzaniu, zrzuceniu z wózka inwalidzkiego.

3. Lektura apelacji wskazuje, że obrońca stara się nie dostrzegać, że czyn zarzucany oskarżonemu J. W. i czyn przypisany wyrokiem sądu są to częściowo inne czyny. Podkreślić należy, że sąd przypisał J. W. spowodowanie u pokrzywdzonego, poprzez uderzanie i zrzucenie z wózka inwalidzkiego naruszenie czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci stłuczenia twarzy z otarciem naskórka policzka lewego o średnicy około 1,5 cm, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k.

4. Faktem jest, że jedynymi bezpośrednimi świadkami zdarzenia byli: pokrzywdzony M. P. oraz oskarżeni J. W. i B. K.. Niemniej jednak w niniejszej sprawie ustalenia zostali inni świadkowie, którzy znają przebieg zdarzenia z bezpośredniej relacji pokrzywdzonego. Podstawą do czynienia ustaleń faktycznych

była również opinia biegłego M. R.. Ocena wszystkich dowodów pozwoliła na bezwzględne ustalenie winy oskarżonego J. W. w zakresie przypisanego mu przez sąd czynu z art. 157 § 2 k.k. Rację miał sąd pierwszej instancji, mając na uwadze art. 5 § 2 k.p.k., że materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do poczynienia ustaleń zgodnie z zarzutem oskarżenia.

5. Nie ma racji obrońca stwierdzając, że oskarżony na żadnym etapie postępowania nie przyznał się do stosowania przemocy wobec pokrzywdzonego.

6. Jak wynika z pierwszych wyjaśnień oskarżonego J. W. przyznał, że szarpał się z pokrzywdzonym „Poszarпалиśmy się, on spadł z tego wózka, ja po prostu wyszedłem. Rozmowa była bezsensowna” (k. 78). Również na rozprawie oskarżony nie negował użycia przemocy wobec pokrzywdzonego „Ja ten nóż położyłem na stół jak pociągnąłem pokrzywdzonego, jak wyrwałem mu nóż z ręki, no i podszedłem do pokrzywdzonego i potrząsnąłem go parę razy. Złapałem go za ubranie i parę razy go szarpałem by się opamiętał, co robi. Ja trochę podniosłem pokrzywdzonego i do góry jak go potrząsnąłem i rzuciłem go na ten wózek. (...) Podczas tego zdarzenia nie stosowałem żadnej innej przemocy wobec pokrzywdzonego.” (k. 466 – 467).

7. Już same wyjaśnienia oskarżonego J. W. wskazują, że stosował przemoc wobec pokrzywdzonego, która nie ograniczyła się do „szarpania się”, które też jest jedną z jej form.

8. Sąd oparł się na zeznaniach M. P. ustalając te okoliczności, które pokrzywdzony przedstawiał podczas przesłuchań konsekwentnie i które znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków A. G., S. S., K. P., ale także oskarżeni faktycznie im nie zaprzeczali.

9. obrońca oskarżonego uzasadniając zarzut ekspanuje niespójność zeznań pokrzywdzonego, wskazując na te złożone w dniu 24 października 2019 roku. Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że zeznania pokrzywdzonego z tego dnia nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych, gdyż istnieją wątpliwości co do przebiegu jego przesłuchania. Nie ustalono, w sposób prawidłowy, stanu trzeźwości M. P., w związku z jego oświadczeniem, że spożywał alkohol w dniu przesłuchania. Nadto w protokole znajduje się jedynie podpis pokrzywdzonego, brak informacji, czy pokrzywdzony odczytał treść swoich zeznań, czy ewentualnie zostały mu odczytane przez funkcjonariusza policji. Nie zamieszczono również oświadczenia pokrzywdzonego, że treść zapisu w protokole jest zgodna z treścią złożonych zeznań. Wszystkie te okoliczności nie pozwoliły na uznanie, by zeznania te mogły stanowić podstawę czynionych ustaleń faktycznych, w szczególności, że pokrzywdzony częściowo odmiennie zeznał będąc słuchanym przez prokuratora. Tym samym nic nie wnosi zacytowana w uzasadnieniu apelacji ich treść.

10. Niekonsekwencja w zeznaniach pokrzywdzonego, tych pierwszych złożonych w dniu 24 października 2019 roku (na Policji) i drugich z dnia 13 listopada 2019 roku

(przed prokuratorem) nie może skutkować z góry uznaniem całości relacji za niewiarygodną. Faktycznie M. P. w trakcie pierwszych zeznań, które składał tego samego dnia co zdarzenie opisał działania oskarżonego jako brutalne. Niemniej jednak, gdy już ochłonął, po 20 dniach od pierwszego przesłuchania, jego zeznania były spójne z relacją świadków, którzy znali sposób zachowania oskarżonych od samego pokrzywdzonego i korespondowały z opinią biegłego w zakresie doznanych obrażeń .

11. Sąd nie przypisał oskarżonemu pobicia pokrzywdzonego, gdyż nie wskazywał na powyższe materiał dowodowy, w tym powoływana przez obrońcę oskarżonego, karta medyczna czynności ratunkowych. Sąd przypisał oskarżonemu J. W. spowodowanie u pokrzywdzonego naruszenia czynności narządów ciała trwające nie dłużej niż 7 dni w postaci stłuczenia twarzy z otarciem naskórka policzka lewego o średnicy około 1,5 cm, tj. przestępstwa, które kwalifikuje z art. 157 § 2 k.k.

12. Niewykonanie pełnej obdukcji lekarskiej, z uwagi na brak zgody pokrzywdzonego nie jest brakiem postępowania, które mogłoby wpłynąć w sposób istotny na ustalenie stanu faktycznego w kierunku wskazywanym przez obrońcę. Mogłoby mieć znaczenie w sytuacji, gdyby sąd przypisał oskarżonemu inny czyn (zarzucany), a tak się nie stało. Brak takiej obdukcji został prawidłowo zanalizowany w oparciu o treść art. 5 § 2 k.p.k.

13. Brak jest powodów, by uznać zeznania świadków S. S., K. P. i A. G. za niewiarygodne,

albo nieistotne dla ustaleń stanu faktycznego. Osoby te są obce dla pokrzywdzonego. Nie byli naocznymi świadkami zdarzeń, ale o tym co zdarzyło się w mieszkaniu usłyszeli od pokrzywdzonego.

14. Świadek A. G., która widziała M. P. tuż po zdarzeniu, zeznała o widocznym zadrapaniu pod jego okiem. Policjant S. S. widział krew na policzku M. P., a K. P. zeznał, że nie widział żadnych śladów bójki. Zeznania tych świadków są zbieżne z oględzinami ciała pokrzywdzonego opisanymi w karcie medycznej czynności ratunkowych, ale także dokumentacją fotograficzną. Te zeznania świadków, ale też opinia biegłego, częściowo wyjaśnienia oskarżonej B. K., wbrew twierdzeniom obrońcy, nie zaprzeczają wprost stosowaniu jakiegokolwiek przemocy wobec pokrzywdzonego, a dowodzą ustaleniom sądu pierwszej instancji o uderzeniu pokrzywdzonego i zrzuceniu z wózka.

15. Faktem jest, że biegły sceptycznie odniósł się do podawanych w pierwszych zeznaniach przez pokrzywdzonego okoliczności dotyczących ciężkiego pobicia (24 października 2019 roku). Zeznań tych nie podtrzymał pokrzywdzony. Między innymi dlatego sąd nie przypisał oskarżonemu pobicia, tylko uszkodzenie ciała. W tym zakresie opinia biegłego jest zgodna z materiałem dowodowym w postaci zdjęć obrazujących pokrzywdzonego po zdarzeniu.

16. Kwestia pojawienia się noża w trakcie zdarzenia nie mogła zostać dostatecznie wyjaśniona, co prawidłowo ocenił sąd pierwszej instancji. Pewne jest to, że oskarżony

wyniósł z domu pokrzywdzonego nóż, należący do M. P. i położył na skrzynce elektrycznej na posesji sąsiada. Natomiast nie sposób było jednoznacznie ustalić przebiegu zdarzenia w tej części, kto i w jakim celu używał podczas zdarzenia noża.

17. Natomiast sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest to, by pokrzywdzony będąc na wózku inwalidzkim, nieposiadający jednej nogi, wątłej budowy ciała (zdjęcia) mógł w jakimkolwiek stopniu zagrozić oskarżonemu, który jak podaje obrońca jest osobą o znacznej posturze, pracownikiem budowlanym, posiada siłę nieporównywalnie większą od średniej.

18. Sąd nie naruszył zasady procesu karnego określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Wręcz przeciwnie, wszystkie wątpliwości zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Dostrzeżono i prawidłowo oceniono niespójności i niekonsekwencje w zeznaniach M. P., skonfrontowano je z zeznaniami świadków, ale także z dokumentacją medyczną i fotograficzną. Konsekwencją analizy materiału dowodowego było przypisanie oskarżonemu innego czynu aniżeli zarzucany w akcie oskarżenia, to jest czynu z art. 157 § 2 k.k.

Lp.	Zarzut	
II.	<ul style="list-style-type: none"> • rażąca niewspółmierność kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1. Kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu nie nosi cech rażącej surowości. Sąd pierwszej instancji właściwie uznał, że okolicznościami obciążającymi było przede wszystkim działanie w stanie nietrzeźwości i na szkodę osoby niepełnosprawnej. Co więcej pokrzywdzony był znajomym oskarżonego. Wbrew twierdzeniom obrońcy działanie na szkodę znajomego w jego własnym mieszkaniu jest okolicznością obciążającą. J. W., nadużył zaufania, jakim obdarzył go pokrzywdzony, który nie spodziewał się że zostanie zaatakowany przez znaną mu osobę w swoim własnym mieszkaniu. Pomimo zaproszenia i możliwości spożywania alkoholu w domowych warunkach został zaatakowany przez oskarżonego bez powodu. Oskarżonego, który miał świadomość swojej przewagi fizycznej i sprawnościowej oraz ograniczonych możliwości reakcji pokrzywdzonego.</p> <p>2. Natomiast ma rację obrońca, że J. W. by osobą niekaraną dacie orzekania. Niemniej jednak wyeliminowanie tej okoliczności nie przesądza o rażącej surowości orzeczonej kary pozbawienia wolności. Pozostałe okoliczności obciążające i brak okoliczności łagodzących sprawia, że kara wymierzona oskarżonemu jest właściwą reakcją na jego czyn.</p>		
	Wniosek	

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, bądź wymierzenie kary o charakterze wolnościowym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Niezasadność zarzutów apelacyjnych.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	– brak –
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Utrzymano zaskarżony wyrok w całości.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adv. T. P. kwotę 738, w tym 23% VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS
Anna Kalbarczyk Izabela Szumniak Adam Wrzosek

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w całości		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary I		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana